

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут, а према потреби и више пута недељно. Претплата се полаже у напред, и то најмање за пола године код свију полицијских власти, и износи: 20 динара на годину за државна и општинска надлештва, а за све друге претплатнике у опште 12 динара годишње. За иностранство: годишње 24, полугодишње 12 динара у злату. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Рукописи се не враћају.

СЛУЖБЕНИ ДЕО

Његово Величанство Краљ Петар I. благоволео је, на предлог Министра Унутрашњих Дела, поставити:

за лекара среза бањског Д-р Живана Влајића, лекара среза власотиначког, по молби.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 14. маја 1910. год. у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I. благоволео је, на предлог Министра Унутрашњих Дела, поставити:

за полицијског писара прве класе среза копаоничког Рељу Ђорђевића, полицијског писара исте класе Управе вароши Београда, по молби; и

за полицијског писара треће класе Управе вароши Београда Милована Радојевића, полицијског писара исте класе среза копаоничког, по молби.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 16. маја 1910. год. у Београду.

СТРУЧНИ ДЕО

О ПРОДАЈИ ЗА ИЗВРШЕЊЕ ОДЛУКА СУДСКИХ

(НАСТАВАК)

Изгледа, међутим, да ова солуција није тако сигурна, због последњег пасуса у §-у 480., у коме се, односно онога што се једног дана не прода, вели да ће се то наставити „следећег дана, но и тада неће се свршити пре четири часа“. Шта значе речи: „Што се једног дана не прода“, које се налазе у §-у 480.? Да ли се ту мисли на случај продаје више добара, па се хоће да каже да тада, ако би које добро остало првога дана непродато, оно ће се сутра дан изложити лицитацији? Ако је такав смисао тих речи, онда би мишљење да, код продаје која има за предмет само једно добро, лицитација, продужена сутра дан, може се закључити, и пре четири часа по подне, само ако

је надметање престало, било тачно. Али, судећи по стилизацији наведеног пасуса §-а 480., он обухвата и овај последњи случај, тако да се, ни тада, продаја, продужена сутра дан, не сме закључити пре четири часа по подне. Израз „наставиће се“, који се у том пасусу налази, као да имплицитно садржи и ту мисао: да је, првога дана, почела лицитација једног добра, па се тога дана није завршила, због чега се она морала наставити сутра дан; скоро, управо, како изгледа, тај израз једино ту мисао у себи и садржи.

Други случај. Да премо сада на случај када је, за продају, извршена власт одредила више од једног дана. То власт може учинити стога што, претпостављамо, пописано непокретно добро има велику вредност, због чега она предвиђа да се, услед јаког стицаја лицитаната, продаја неће, можда, свршити једног дана.

Може се рећи да, пошто се, према горњим објашњењима, продаја несвршена једног дана наставља сутра дан у сваком случају, дакле и онда када је, у огласу продаје, само један дан као дан продаје назначен, извршена власт нема потребе да, за продају каквог већег имања, одређује више дана. И ако примедба није неоснована, ипак има практичне вредности, код продаје једног таквог имања, одредити два или више дана за продају. Јер, на тај начин, она горња дискусија о томе: да ли се надметање које непрестано траје мора продужити и у саму ноћ или се оно, пошто је прошло канцелариско време, има тек сутра дан наставити, као и тешкоћа, мало час истакнута, односно питања да ли, када се продаја продужује сутра дан, ова може бити закључена тога дана и пре четири часа, та дискусија и та тешкоћа, велимо, отпадају у случају када је, за продају, одређено више дана. Када извршена власт назначи, у огласу продаје, да ће се пописано добро продавати, н. пр., два дана, онда она тиме каже да ће се продаја, ако се надметање не сврши првога дана, продужити сутра дан. А када она тако каже, она не може, првога дана, продужити надметање, ни у ком случају ноћу: она је у огласу одредила за продају само први дан а не и ноћ за овим. Иначе, ако је мислила ту ноћ рад наста-

вити, онда зашто стављати, у огласу, да ће се продаја продужити сутра дан, за случај да се она не сврши првога дана? Отуда, полицијска власт не би, у једном оваквом случају, поступила правилно, ако би, првога дана, продају продужила и после канцеларискога времена или би је, сутра дан, пре четири часа по подне, закључила. Њен рад не би се, тада, слагао са огласом ни са условима продаје: он би могао оптетити повериоца и дужника, јер би се њиме, можда, смањило број лицитаната: неки би лицитанти, пред крај првога дана, могли напустити лицитирање, са намером да се, сутра дан, на њега врате, у уверењу да ће се оно, сутра дан, продужити, а неки би, можда, знајући, према огласу, да ће лицитације евентуално бити и сутра дан, тога дана први пут и дошли на лицитирање.

Овде се сада истиче ово питање: да ли, за случај да је за продају извесног непокретног добра одређено два или више дана, сме извршена власт продају закључити, ако, првога дана, и, у опште једног дана који није, као последњи, за продају одређен, после четири часа по подне, а пре истека канцеларискога времена, надметање престане? Ми смо мало час претпоставили само то: да, у том интервалу, надметање није било престало, па смо казали, да, у једном таквом случају, власт не би могла продају продужити и после канцеларискога времена, продужити је и ноћу, већ смо рекли да би она, тада, морала са продајом застати, и тек сутра дан наставити лицитацију. Као што видимо, ово је други случај него што је онај који мало час претпостависмо.

Ми мислимо да, када је власт означила да ће неко непокретно добро продавати више дана, она, баш и да би надметање првога дана — после четири часа — престало, не сме продају закључити тога дана, већ то може учинити тек другог дана, ако узмемо да је за продају одређено два дана. Када власт у огласу стави да ће продаја трајати, рецимо, два дана, онда то значи да она онај рок из прве половине §-а 480., четири часа по подне првога дана, продужује до четири часа по подне другог дана. Ту је крајњи рок, пре кога се продаја закључити не сме,

четврти час по подне другога дана, и пре тога рока она није законом овлашћена продају закључити, па ма колико лицитанти у надметању застали, онако исто као што она не би то смела учинити пре четири часа по подне у обичном случају, то јест када је за продају одређен само један дан.

У овом смислу имамо и одлуку Касационога суда (Треће Одељење), од 19. Октобра 1902. год. бр. 7931., којом је оснажено решење првостепенога суда, којим је овај суд био једну јавну продају уништио из ових разлога: „Кад се из огласа види, да је ова продаја објављена, да ће се извршити 15 и 16. јула тек. год. а међутим из акта продаје опет види се, да је исту тужени закључио 15. јула, тако, да 16. јула и није вршио продају, према овоме тужени је поступио противно § 480. гр. пос...“¹⁾

До сада смо претпостављали да се је предавало само једно непокретно добро. Али може бити и случај да попис обухвати више таквих добара — зграда или земљишта — која имају да се јавној продаји изложе.

За овај случај важи, на првом месту, § 482. по коме: „Како полза осуђеног или његових поверитеља буде изискивала, власт ће или сваки комад непокретности за себе или све уједно продавати“. Прописе овај не мисли на то: како власт, која је више непокретних добара дужникових пописала, може одредити било продају свих пописаних добара било само продају једног од њих, стим да она, ако се, у овом последњем случају, за то добро на продаји не би довољно за извршење пресуде добило, одреди за продају даља непокретна добра која су под пописом. Законодавац, свакако, није могао имати то у виду, пошто извршна власт пописује, по правилу, онолико од имаовине дужникове колико је, за наплату повериоцу досуђене тражбине, потребно (§§ 404., 466., 466. б.), што значи да је она дужна сва пописана добра продаји изложити.²⁾ У овоме пропису, §-у 482., вели се то да, када је више непокретних добара пописано, извршна власт ће та добра продавати било уједно, као једно добро, било свако за се. У првом случају, имаћемо само једну лицитацију, једну продају, а у другом, толико разних лицита-

ција, разних продаја, колико има добара у попис узетих.

Извршна власт, као најбоље, у том погледу, обавештена, једина је надлежна да цени да ли, у овом случају, треба сва пописана добра, уједно или засебно, продавати. Према томе, судска власт не би могла, на жалбу заинтересованих, поништити једну јавну продају стога што је извршни орган сва пописана добра уједно продавао и продао, а требао је извршити толико засебних продаја колико има засебних пописаних добара, пошто је, по њеном нахођењу, по нахођењу судске власти, то било корисније по повериоца и дужника, нити уништити продају зато што је извршни орган продавао и продао засебно свако пописано добро, док је, по мишљењу суда, било пробитачније, за повериоца и дужника, сва добра уједно продати. Шта је овде корисније за повериоца и дужника, то има, по довољној оцени, при чему треба имати у виду и мишљење повериоца и дужника, да реши егzekутивна власт. Да је, код овога питања, суд ненадлежан, то се види и из § 501., који, обрађујући случаје поништаја јавне продаје, не предвиђа и § 482.¹⁾

(НАСТАВИЋЕ СЕ)

Ж. Перић

Границе између државне и среске самоуправне власти код нас с обзиром на садањи закон о уређењу округа и срезова

Увођењем среске самоуправе код нас, а после неколико година живота садањег закона о уређењу округа и срезова, у пракси су искрсла неколика питања од не мале важности, а која се садањим законом не могу тачно да реше.

Као представници самоуправне власти по закону у срезу постоје два тела: *среска скупштина и срески одбор*.

Покушаћемо, да изближе испитамо односе између среског начелника као представника државне власти с једне и ових двају самоуправних тела с друге стране.

I. Однос између среског начелника и среске скупштине као самоуправнога тела.

По чл. 33. садањег закона о уређењу округа и срезова, срески начелници су непосредни вршиоци полицијске и опште управне власти и стоје под врховним надзором Министра Унутрашњих Дела. Осим њега као представника државне власти, као што је горе наведено, у срезу постоји и самоуправна власт: *среска скупштина и срески одбор*.

Функције среске скупштине описане су у чл. 145., 148., 149. и 155. закона о уређењу округа и срезова. Она има за срез да изведе све оне задатке, који су изложени у чл. 51. истога закона. Чланове те скупштине по њему не бира народ непосредно, већ посредно преко општин-

ских одбора. Среску скупштину сазива и отвара срески начелник, али он нема права гласа при решавању (чл. 147.). По положају у среску скупштину улази само једно лице, а то је *срески члан окружног одбора*, који је у исто време и *председник скупштине*. Истина, по истом члану закона, председник скупштине је у одсуству среског члана окружног одбора срески начелник, али без права гласа при решавању.

Односи између среског начелника и среске скупштине, као самоуправнога тела, обележени су довољно јасно у чл. 40. закона о уређењу округа и срезова, по коме срески начелник има права обуставити од извршења сваку одлуку среске скупштине за коју нађе, да је противна Уставу или ком позитивном закону, па онда спроводи предмет окружном начелнику у року од три дана, који поступа и свему како је прописано у другом и трећем одељку чл. 14. за обуставе одлука окружне скупштине.

Дакле, овде је надзор државне власти над самоуправном потпун, у случају кад би ова прекорачила границе својих права и позитивних закона,

II. Однос између срескога начелника и срескога одбора, као самоуправнога тела.

Срески одбор је самоуправно тело, које постоји у срезу за извршавање одлука среске скупштине и за руковођење самоуправним пословима среза непосредно или преко нарочитих чиновника, као и за вођење надзора над среским установама и његовим особљем (чл. 150. закона). Он се може сматрати управом као извршни орган среске скупштине.

Срески се одбор састоји из среског начелника или његовог заступника срескога члана окружног одбора и два члана, које среска скупштина бира тајним гласањем на четири године између среских посланика. Последњој двојици среска скупштина бира у исто време и два заменика, који се по потреби позивају у седнице среског одбора, кад су они први спречени. (чл. 150.).

Упоредујући односе између среског начелника и среске скупштине с једне и среског начелника и среског одбора с друге стране, запажамо једну разлику у тим односима. Док код среске скупштине срески начелник има права само да сазове и отвори среску скупштину, па да се по том повуче и пошто нема право гласа на њој, буде даљи неми посматралац њенога рада, остављајући среског члана окружног одбора, као њеног председника, да њеним радом руководи, дотле у среском одбору законодавац на првом месту именује среског начелника или његовог заступника, са правом гласа при решавању.

Имамо да расмотримо неколика питања од неоспорне важности за односе између срескога одбора као самоуправнога тела и среског начелника као државне власти. То су:

1. Њо је председник среског одбора?

Законодавац ово питање није довољно расветлио, јер док се у чл. 147-мом из-

¹⁾ С. Јањић, *op. cit.*, *Полицијски Гласник*, година 1904., број од 5. Септембра, стр. 274.. С. Јањић, на истом месту, додаје: „Према овој одлуци, утврђено је то, да ако је објављено да ће се продаја вршити више дана — не може се закључити једног дана.“

²⁾ Ми кажемо горе да се, по *правилу*, пописује толико добара дужникових колико је за извршење пресуде или решења судскога довољно, стога што се може десити, као што се то и из § 466. б. види, да се, због недовољности добра дужниковога, узме у попис много више него што би, за наплату дотичне тражбине, требало. Н. пр., дужник дугује две хиљаде динара, а има свега, од имања, једну кућу која вреди пет хиљада динара: власт ће морати ту кућу пописати, и ако она вреди два и по пута више него што износи досуђена тражбина. Исто је тако и онда ако је поверилац ставио хипотеку на једно добро дужниково које износи много више него његово примање, под условом да дужник нема других добара, или, ако би их имао, да се прими као тачно мишљење, да хипотекарни поверилац има увек *право* да се баш из хипотекованог, а не из неког другог, добра на-

¹⁾ У овом смислу и С. Јањић, *op. cit.*, *Полицијски Гласник*, год. 1904., број од 19. Септембра, стр. 286. (примедба под звездичом, код §-а 482.).

јаснио, да у среској скупштини председава срески члан окружног одбора, а да срески начелник замењује њега само онда, кад је овај спречен и то без права гласа при решавању, дотле се законодавац у чл. 150. који говори о среском одбору није прецизно определио: ко је председник среског одбора, срески начелник или срески члан окружног одбора, пошто у среској скупштини, срески начелник улази по своме положају са правом гласа.

Ово питање у појединим срезозима различито се расправља и у великој већини срезова сматра се, да је председник среског одбора срески члан окр. одбора и он функционише као такав, ма да и седнице среског одбора, као и среске скупштине, сазива сам срески начелник, или његов заступник — чл. 132. правила о пословном реду у окружној скупштини, окр. одбору, среској скупштини и среском одбору.

Ослоња за овакво тумачење закона среске самоуправне власти и многи срески начелници налазе у овоме:

а) срески члан окружног одбора председник је среске скупштине, — чл. 147. закона о уређењу округа и срезова — ма да и њу, као и срески одбор, сазива и отвара срески начелник — чл. 146. и 147. истог закона.

б) што је незгодно, да председник једнога већег тела — среске скупштине — буде члан једнога другог мањег и овоме подређенога тела — среског одбора — које произилази од њега и које по закону — чл. 150. постоји у срезу само као извршни орган среске скупштине, и што је најзад и у општинској самоуправи председник одбора општинског у исто време и председник суда.

в) што законодавац ни једном речи није изрично поменуо, да је неко други председник среског одбора, те се путем аналогије има извести, да је председник среског одбора срески члан окружног одбора, пошто је он по закону председник среске скупштине као већег тела.

Не делимо ово мишљење и држимо при свем том, што у закону није нигде изрично поменуто, ко је председник среског одбора, да је законодавац хтео, да председник среског одбора буде срески начелник, са ових разлога:

а) у чл. 150. закона о уређењу округа и срезова, који говори о саставу среског одбора, законодавац на првом месту помиње среског начелника, да улази у састав среског одбора, па тек онда среског члана окружног одбора и остале.

б) што се то да извести и из чл. 153. закона о уређењу окр. и срезова, да председник среског одбора врши надзор и дисциплину над члановима среског одбора и кажњава их онако исто, као што је предвиђено у чл. 120.

Кад се пак овај члан (120) расмотри, онда излази, да председник среског одбора, у овоме случају по горњем мишљењу, срески члан окружног одбора, има права да кажњава чланове среског одбора губитком дневнице, односно плате до осам дана (чл. 120).

Претпоставимо, да је председник среског одбора срески члан окр. одбора, а не срески начелник, онда би овај имао права, да казни среског начелника, као члана тога одбора, пошто и он по положају улази у тај одбор, губитком плате до осам дана, што свакојако законодавац није мислио, јер би то било у противности са прописима закона о чиновницима грађанског реда, који говоре о томе:

в) улога среског начелника у среској скупштини није она иста, која и у среском одбору, у чији састав улази он по закону са правом гласа при решавању, а како у принципу, власт једнога лица не може имати већи обим него што је то закон допустио, не може се путем аналогије изводити, да је председник среског одбора срески члан окружног одбора, за то, што је он председник среске скупштине, као већег тела, јер се свачија права и дужности имају тачно обележити законом.¹⁾

2. Је ли пуноважна седница среског одбора, којој није присуствовао срески начелник или његов заступник?

По чл. 151. закона о уређењу округа и срезова, пуноважна је седница среског одбора, кад су у њој најмање три члана присутна. Али међу присутнима мора увек бити или оба члана среског одбора или срески члан окружног одбора и један члан среског одбора.

По редакцији овога члана излази, да је пуноважна седница среског одбора и онда, кад њој није присуствовао срески начелник, или његов заступник.

Мислимо, да ово није била намера законодавца, јер је он а priori држао, да се само по себи разуме, да ће срески начелник, или његов заступник присуствовати седници среског одбора, пошто је он по закону једини и надлежан да срески одбор позове у седницу — чл. 132, правила о пословном реду од 20. септембра 1905 године која су прописана на основу чл. 157. закона о уређењу округа и срезова — само би то у закону требало прецизирати. Према томе чланови среског одбора не би представљали никакво званично тело, кад би се без позива среског начелника или његовог заступника скупили у седницу нити би такав њихов рад могао да вреди по закону.

3. У случају равне поделе гласова у среском одбору шта се има сматрати, да је решено?

Ово питање није расправљено ни у садашњем закону о уређењу округа и срезова, ни у правилима о пословном реду, која су прописана на основу члана 157. истог закона и могло би се само путем аналогије расправити по чл. 27. правила о пословном реду, а на који се позива чл. 117. истих правила. По овоме код окружне и среске скупштине у случају равне поделе гласова, предлог, који је био предмет гласања сматра се, да је одбачен.

¹⁾ Мишљење, да је председник среског одбора срески начелник заступа и г. Д-р Коста Кумануди професор универзитета, у своме Админ. Праву стр. 250. ма да у потврду тога мишљења не наводи законски пропис нити се упушта у објашњавање овога питања.

Мислимо, да би у овоме требало правила о пословном реду допунити и код окружног, а нарочито код среског одбора, где равне поделе гласова може бити сваки час, јер по члану 150. закона о уређењу округа и срезова пуну седницу среског одбора сачињавају: срески начелник или његов заступник, срески члан окружног одбора и два члана, које среска скупштина бира, — дакле четири лица.

(СВРШИТЕ СЕ)

Чед. Ал. Јевђенијевић
начелник среза ресавског

КРИМИНАЛНА ПОЛИЦИЈА

(НАСТАВАК)

Према тврђењу г-ђе Ван Галк молитвеник, нађен у корпи, био је Жанин, и она га је добила од девојчица њихове старе сусетке, г-ђе Јакоб. Ове опет изјавише, да су молитвеник пре 2 године добиле на поклон од једне калуђерице, као пансионаткиње манастира „Loo-fen Hulle“. Рашел је од своје стране тврдила, да је молитвеник њена својина, и да га је добила од своје покојне матере. Што се тиче побожних слика, оне су усмена од једне старе школске другарице, која је на њима исписала своје иницијале за време њиховог заједничког пребивања у манастиру „La Hulpe“.

Оптужба против Рашелове сједињавала је све карактере невероватноће. Наша власт, слепа и хрома, уображавајући да ће задовољити јавно мњење, по други пут је затворила несрећну девојку. И поред све заузимљивости њеног одличног браниоца, г. Алфреда Ван Ден Дриша, Рашел је моментано страдала. Њено поновно хапшење изгледало је као очигледна и груба неправда у очима свију оних, који се руководе и упућују критичним духом. Како судије, које увек треба да буду праведне, разумне и хладне, нису одмах увиделе све елементе невероватноће њихове неистините оптужбе?

1. Зна ли се, ма и за један пример подводице од 20 год.? Је ли се ма кад десило, да једна млада и лепушката жена краде на улици девојчицу од 8 година у циљу подвођења.

2. Неколико пута власт је вршила претрес Рашеловог стана и није нашла ничег сумњивог. Приликом првог хапшења, осумњичена је доказала своју невиност несумњивим *alibi*, и с тога је за њено друго хапшење требало да има озбиљних разлога. Поступајући строго и неправедно са једном слабом женом, лишеном заштите и потпоре, истражни судија у истини је злоупотребио своју власт.

3. Да је Рашел у истини била уображена подводица од 20 година, и да је молитвеник, нађен у њеним стварима, био Жанин, она би похитала да га уништи одмах после злочина, а не би га сачувала као важан доказ своје кривице.

4. Да се у послатој корпи налазила ма и најмања стварчица, која ју је могла компромитовати, Рашел је, без сумње, не би оставила тако дуго на станици, пошто

одмах сутра дан по извршеном злочину, била у материјалној могућности да плати повуку. Она би имала, или би се ма на који начин снабдела новцем, потребним за ово, само да би могла уништити предмете, који су по њу могли бити опасни.

5. Молитвеник је био стари и похабан, са листовима пожутелим услед дугог времена, и корицама исцепаним и изгужваним услед дуге употребе. Према овоме, на први поглед могло се видети, да је било готово немогућно, да једна књига, стара свега две године, буде овако похабана.

6. Што је Рашел сачувала овај молитвеник без икакве вредности, то је с тога што је он за њу био једна успомена. Њена стара мајка, жена честита и достојна поштовања, дала је тачна обавештења о пореклу ове књиге, која је припадала њеној кћери, Емилији Ротсер, матери окривљене.

7. Сестре манастира „La Hulpe“ утврдиле су, да је Рашел имала овај молитвеник док је била у пансионату. Што се тиче иницијала R. H., који су се налазили на дну једне од побожних слика, прегледом манастирских регистара утврђено је, да је г-ђа R. H. била у пансионату у исто време кад и Рашел. Пронађена и испитана, г-ђа H. потврдила је, да је сумњиву слику доиста дала Рашеловој.

8. У манастиру „Loo-ten-Hulle“ сестра Лорентина ничега се не сећа, и изјављује у почетку да никад није видела молитвеник и побожне слике у рукама малих Јакобових. За овим се присећа и изјављује, да су деца добила молитвеник од г-ђе Ген, из Гана што је ова категорички порекла. Суочена са Рашеловом, сестра Лорентина, пошто је мењала своје исказе, потврђује, доказује, остаје упорна при своме тврђењу, љути се и, најзад, губи поуздање и почиње се утешавати. На крају крајева истрагом се утврђује, да деца г-ђе Јакоб нису добила молитвеник у времену које означаје сестра Лорентина.

9. Исто тако и г-ђа Јакоб, која је у почетку била веома категорична, почела се доцније утешавати и уздржавати да се прецизно изјасни у погледу давања молитвеника малој Жани.

10. Ниједна од Рашелових тужитеља: ни г-ђа Ван Галк, ни г-ђа Јакоб, ни њене кћери, ни сестра Лорентина, нису биле упознате са садржином молитвеника. Противно овоме, Рашелова стара мајка, стара и честита жена од 76 год., изјавила је, да се стално служила молитвеником док је унука становала код ње, и да је тачно обавештена о његовој садржини, означајући чак и на којим се странама налазе молитве које је обично читала ит.д. Пред доказом овакве природе, један Соломон одмах би прекинуо истрагу.

11. На свом испиту Рашел је изјавила, да је имала два молитвеника: један који је добила од своје матере, и који је нађен у корпи, и други који је примила приликом првог причешћа. Даље је изјавила, да не зна шта је било са овим другим молитвеником, и да га је по свој прилици изгубила. Истрагом је, међутим, утврђено, да је овај други молитвеник са још неким

стварима био у залози код једне продавачице тоалета у улици „Fiancée“. Казивање Рашелове било је, дакле, тачно и овога пута.

12. Г. Зех, штампар молитвеника, изјавио је у почетку да је молитвеник, нађен у корпи скорашњег издања, али кад је позван да га брижљивије испита потврдио је, да је мала књига била штампана у више од 200.000 примерака у времену између 1892—1895 год., а ово је још један разлог више за тачност Рашелове изјаве.

13. Тачност њене изјаве утврђена је и хемијском анализом хартије молитвеника, јер је њоме утврђено, да је књига била стара и похабана.

14. Молитвеник је био прошаран доста нечитким рукописом. Помоћу анализе мастила утврђено се одмах и несумњиво место писања. Ако је молитвеник припадао Жани Ван Галк, и ако га је она добила од кћери г-ђе Јакоб, написи у њему извршени су у манастиру „Loo-ten-Hulle“. Пошто у овом манастиру саме калуђерице фабрикују мастило према једној нарочитој формули, то је било довољно извршити анализу и уверити се о овоме. Извршеном анализом, међутим, утврђено је, да су написи у молитвенику писани другим, а не манастирским мастилом. Истинитост и искреност Рашелове изјаве још је једном више утврђена.

Као што се види, сви елементи ове напорне истраге потврдили су истинитост Рашеловог казивања, и несумњиво утврдили да је мали молитвеник био њена својина, и да никад није припадао ни г-ђи Јакоб ни Жани Ван Галк. Ово се на први поглед јасно види. Али, зашто је онда осумњичена ухапшена по други пут, и држана у превентивном затвору скоро 15 дана? Ево зашто. Гоњена, кињена, мучена без разлога, жртва моралне тортуре немилосрдно поновљене, Рашел је у једном нервозном наступу изговорила једну неразмисљену реч. Судији, који јој поставио једно, по њеном нахођењу глупо питање, она је грубо одговорила овим јауком срца: „Ви знате да сам невина, али ме ипак узнемирујете само зато да би задовољили јавно мњење. Нећу више да вам одговарам, јер сте ви један глупак.“ Одмах после овога потписано је решење о њеном притвору. Реч је несумњиво била брза, груба, непристојна и увредљива. Да ли је била уместна? Наше није да оцењујемо. Ма како, у осталом, било, брижљива истрага о молитвенику пружила је нов и несумњив доказ ове основне истине: да оптужба, која почива на психолошкој невероватноћи, не може никад бити основана, и да је с тога треба одмах одбацивати.

Двадесет осма погрешка. — Пошто се насело са оптужбом против Рашел Ротсер, требало је наћи једну другу подводачицу. Јула месеца 1907 год. власт је поново узела у рад аферу Ван Галк због брбљања једне сопственице посредничког биро-а, г-ђе С. Ова жена имала је ваздан објашњења с полицијом због непрописног пласирања једне девојчице. Озлојеђена на полицију због овога, она добади полицијском комесару да би било много боље, да полиција изнађе убицу мале Ван Галк, него да узнемирује честите људе. Била

је још толико несмотрена, па је додала: „Кад бих ја хтела говорити“. Овим беше казано врло много и сувише мало. Пришешњена питањима г-ђа С... изјави, да је у поверењу сазнала извесне ствари од Рејмонде Х... Пронађена у Француској, у кући својих родитеља, Рејмонда изјави: да се у једној затвореној кући упознала са францускињом Изабелом Марле, и да јој је ова једног вечера у напитом стању признала, да је подвела Жану Ван Галк. После овога, Изабела и њен бив. љубазник Шарлије одмах су ухапшени. Истрага, коју је у Паризу водио истражни судија г. Поатвен, утврдила је одмах неоснованост разговора између девојака, те је с тога Изабела пуштена у слободу. Али је бриселска полиција, жељна славе, тријумфално објавила, да је нови траг добар, и то на основу ових чудноватих података: Шарлије, човек врло мало препоручљив, одао се трговини с белим робљем. Пре него што је постао Изабелиним љубазником, био је љубазник једне друге францускиње, која је у времену извршеног злочина становала у Брислу. Идентитет ове жене није се могао утврдити. Она је била позната под четири разна имена: Лаура Дум..., Жоржета Див..., Бланша Л... и Клара М... У фебруару 1906 год., непозната са четири имена није била љубазница Шарлијева, већ једне друге непознате и непронађене личности, неког „Антон-Талетара“. Пошто Изабела, бив. Шарлијева љубазница, није кривац, то кривац мора бити која друга његова љубазница. Али како, с друге стране, Шарлије није био, у времену извршеног злочина, љубазник жене са четири имена, већ „Антон-Талетар“, то онда овај Антон мора бити кривац. Ово резонување, коме би могли позавидети Гел и Шарентон, одмах је снажно подупрто једним сензационим полицијским открићем: непозната са четири имена имала је сур огртач. И ево где се чувени „sarrick“ отворене боје из „Важног Личног Описа“ трансформисе у сур огртач. Закључак: непозната са четири имена била је загонетна и тајанствена подводачица у „sarricky“ отворене боје.

Да ли је Белгија већ приспела у „генерацију кретена“, коју је још 1875 год. предвидео и предказао католички мистар Пијер Де Декер? Човек, доиста, мора стрепити кад помисли да су слобода, репутација, част и живот грађана поверени људима, способним за оваква бесмислена, чудновата и будаласта резонувања.

(НАСТАВИТЕ СЕ)

ПОУКЕ И ОБАВЕШТЕЊА

Учињена су нам ова питања:

I

Суд општине радљевске, актом својим Бр. 1394, пита:

„По чл. 152. закона о општинама, непосредна надзорна власт, задржаће од извршења оне одлуке збора, одбора или општинског суда, које би биле противне

законима и т. д. а задржавање ово врши нарочитим обр-зложеним решењем, с позивом на прописе којима су ове одлуке противне.

У шестом ставу овога члана стоји: „кад надзорна власт задржи одлуку збора (а за одлуке одбора и суда не) било по службеној дужности, било по жалби појединаца, онда о томе одмах извештава општински суд, на најдаље за пет дана шаље по дужности цео предмет Министру унутрашњих дела на оцену и т. д.“

Суд овај, по тражењу грађана села Бргула и Лисог-поља, да се сазове засебан збор правних гласача ова два села, ради доношења одлуке о раздвајању од ове и образовању нове засебне општине под називом „бргулска“, донео је своју одлуку, да са разлога изнетих у истој, нема места сазивању овог збора, и о томе извести подносиоце.

Противу ове одлуке, заинтересовано лице изјави жалбу непосредној надзорној власти, и тражило је, да власт ову одлуку задржи од извршења.

Надзорна власт, решењем својим Бр. 6736, од 12-ог овог месеца задржи поменуто одлуку овог суда од извршења, па цео предмет врати овом суду са наређењем да суд даље по закону поступи.

Па како по чл. 152. зак. о општинама став први, надзорна власт све напред побројане одлуке задржава од извршења на начин тамо изложен, а у истом члану ставу шестом стоји само реч „збора“ то је овај суд сад пред питањем: да ли и одлуке општинског суда и одбора, које надзорне власти задрже од извршења, било по службеној дужности или по жалби приватних, подлеже процедури изложеној у ставу шестом чл. 152. зак. о општинама.

Како је ова општина претплатник тога листа, то суд моли уредништво за објашњење у првом наредном броју свога листа о томе:

Да ли непосредна надзорна власт, кад задржи одлуку општинског суда или одбора од извршења, било по дужности или жалби приватних, треба да тај свој предмет са својим решењем према чл. 152. став шести — пошаље Министру унутрашњих дела на оцену или не, пошто ови случајеви у поменутом законском пропису нису тачно регулисани.

Ово суд моли како би знао даље шта треба радити по овоме предмету који се код овог суда налази.“

— На ово питање одговарамо:

По ставу петом чл. 152. закона о општинама, учињен је изузетак за одлуке зборске у томе, што власт сама, по дужности, шаље своју одлуку на оцену Министру Унутрашњих Дела у року од пет дана.

За одлуке суда и одбора ова одредба не важи, него онај, који није задовољан одлуком надзорне власти, донесеном по првом или четвртном ставу поменуте законске одредбе, има право жалбе Државном Савету према чл. 170. ставу трећем поменутога закона, у року и на начин, који предвиђају чл. 171. и 172. истог закона.

О овоме постоји и одлука Државног Савета од 11. марта ове године Бр. 1743.

II

Г. Младен М. Ивановић, писар среза зајечарског пита:

„У бр. 18. „Полиц. Гласника“ од ове године, а на захтев суда општине балта-берилочке, уредништво је изволело објаснити: да се у сеоским дућанима не сме *крчмити пиће*: пиво, коњак и рум, нити у опште сеоске дућаније смеју држати ова пића у својим радњама.“

Како је у закону о државној трошарини предвиђено, да се у сеоским дућанима могу продавати трошарински предмети, то ми је част скренути уредништву пажњу на чл. 2. поменутог закона, који гласи: „Изузетно од прописа у закону о сеоским дућанима, сви трошарински предмети могу се продавати и у сеоским дућанима“ и на чл. 76. истог закона, у коме је предвиђено да се пића: пиво, коњак и рум сматрају као трошарински предмети.

Према овоме моје је мишљење: да се у сеоским дућанима могу држати и продавати пића: пиво, коњак и рум. Ако је моје мишљење погрешно, молим уредништво да ми објасни са којих је разлога и на основу ког законског прописа погрешно.“

— На ово питање одговарамо:

Кад је уредништво давало обавештење на питање општине балта-берилочке, оно је имало пред собом и наређења чл. 2. и чл. 76. закона о трошарини.

И кад је ипак рекло, да сеоске дућаније не могу и не смеју *крчмити* у својим дућанима: пиво, коњак и рум, оно је такво своје тврђење наслањало на став други чл. 22. закона о државној трошарини и чл. 40. правила за његово извршење, у којима јасно стоји, да трошаринско пиће могу продавати из отворених или начетих судова само они, који по особеним законима имају ово право.

Особени, пак, закон, који то питање регулисава, јесте механска уредба, а по њој они не могу *крчмити*.

Продају у цело могу вршити само са знањем и одобрењем трошаринских власти, и под условима које је она поставила.

III

Суд општине лазаревачке, актом својим Бр. 725, пита:

„Моли се уредништво за објашњење у наредном броју о овоме:

Општина ова, по распореду општинског приреза, има много лица — занатл. радника и калфи, који дугују за раније године општ. прирез, а ранија општинска управа није хтела наплаћивати, но предала на дугу.“

Како су та многа лица отумарала и не зна им се место становања, то је суд тражио од њихових газда да плате, у смислу чл. 64. зак. о непоср. порезу, но они не пристају пошто нису за своје момке, који су отишли, одговорни.

Моли се уредништво за одговор: ко је дужан да плати овај дужни општински прирез, газда код кога је који служио или бив. општ. благајник, који није хтео наплату вршити?“

— На ово питање одговарамо:

Општински прирез има свога извора у чл. 131. и 132. закона о општинама и чл. 38. т. 4. закона о окружним, среским и општинским буџетима.

По чл. 40. овога закона, прирез овај купе саме општинске власти.

Према овоме, за њега не могу одговарати газде оних, који прирез дугују, јер овде није случај чл. 63. закона о непосредном порезу.

Исто тако уредништво налази, да ни благајник не може одговарати материјално, пошто таква одговорност није нарочито предвиђена законом, јер ако он није тачно вршио своју дужност, требало га је на то нагнати административно-дисциплинским мерама.

Ако се сада утврди немогућност наплате приреза, он се мора прописно расходovati.

ПОУКЕ И УПУТИ

Између старе и нове редакције чл. 53. в. закона о општинама разлика је у томе, што се, по новој редакцији, лица која су осуђивана за дела, побројана у том законском пропису, могу кандидовати за члана општинског тек по истеку времена од 5. година од дана кад су првратила грађанску част, док по старој редакцији потребно им је било само, да су у моменту бирања повратила грађанску част.

Извесно лице доставило је надзорној власти, да је М. Н., председник општине з....., извршном пресудом Апелационог Суда од 6. фебруара 1901. г. № 488, био осуђен на три године робије у лаком окову, за дело из § 111. у вези § 132. крив. закона; да му је 9. јуна 1901. године у путу милости казна робије сведена на 1½ годину затвора, и најзад да му је 1. августа 1901. год. и ова казна затвора са свим опрштена.

Па како је самим тим, што је био осуђен на робију, изгубио грађанску част, то је тражило, да га надзорна власт разреши од дужности председника.

Саслушан председник М. Н., изјавио је, да је достава у свему истинита, али да је он изабран за председника 18. априла 1909. год., и да је у дужност председника, пошто на избор није било жалбе, уведен 30. априла исте године; и најзад да му је решењем пожаревачког првостепеног суда од 14. августа 1909. г. № 17319, грађанска част повраћена.

Надзорна власт нашла је, да по чл. 53. в. закона о општинама старе редакције М. Н. није могао бити изабран за председника општинског, пошто је осуђиван за злочин; да по чл. 53. в. зак. о општинама нове редакције такође не може бити председник општински, јер није прошло пет година од дана, када је изгубљену грађанску част повратио.

Па како се по чл. 122. зак. о општинама председник и остали часници општински могу изузетно уклонити са својих положаја и пре рока, ако наступе законски узроци, са којих они те положаје више не могу заузети, и како је чланом

148. зак. о општинама у вези са чл. 122. истог закона надзорна власт позвана да се стара о тачном примењивању ових законских прописа, то је решењем од 10. фебруара 1910. год. № 2797, затражила од одбора општине з..... да у року од пет дана разреши од дужности М. Н., председника исте општине, пошто по чл. 53. в. старе а и нове редакције закона о општинама нема услова, који би му давали право, да може председнички положај заузети.

Општински одбор нашао је: да је председник М. Н. повратио грађанску част пре но што је надзорна власт потражила његово разрешење, и да због тога, ослањајући се и на посматрање Државног Савета у одлуци од 5. јуна 1906. г. № 4362, (в. Збирку Одлука Државног Савета стр. 175), налази, да председник М. Н. може остати на председничком положају и да га не треба разрешавати. Ово у толико пре, што председник М. Н. није издржао казну робије, па ни затвор, у који му је робија претворена, те према томе он и није био осуђен на губитак грађанске части, па следствено не може бити ни у изузећу према новој редакцији чл. 53. в. закона о општинама.

Најзад, и кад би се узело да му је споредна казна — губитак грађанске части — остала, ипак председник М. Н. не би могао бити у изузећу према новој редакцији чл. 53. в. зак. о општинама још ни с тога, што је од дана опрштене казне затвора па до данас протекло више од пет година.

Са тих разлога одбор је решењем од 14. фебруара 1910. године № 168. одбио захтев надзорне власти.

Надзорна власт, користећи се прописом чл. 148. зак. о општинама, спровела је сва акта Министру унутрашњих дела; а Министар, налазећи, да је захтев надзорне власти на закону основан, на основу чл. 148. у вези са чл. 122., 71. и 53. в. зак. о општинама, доставио је сва акта Државном Савету.

Трећи Одсек Државног Савета нашао је, да је захтев о разрешењу овог председника правилан и на закону основан, јер у моменту бирања није био повратио грађанску част па према чл. 53. в. закона о општинама старе редакције није ни могао бити биран за часника. С тога је на основу чл. 148. зак. о општинама одлуком од 11. марта 1910 год. № 1670. усвојио захтев о разрешењу.

Јос. К. Ст.

Мишљење опште седнице Касационог Суда

Бир свештенички уподобљава се плати осталих чиновника. За извршење забрана и осталих обустава све оно што је у тач. 7. § 471. грађанског судског поступка казано и наређено за плате чиновника вреди и за свештенички бир, т. ј. да се за наплату у попис не може узети цео бир већ $\frac{1}{4}$ односно $\frac{1}{2}$ истога, а тако исто да се на бир односи и одлука опште седнице Касационог Суда од 6. фебруара 1910 год. Бр. 1462.

Поводом захтева г. Министра Правде од 23. марта 1910. год. Бр. 4439, да Касациони Суд, по тражењу г. Министра Фи-

нансија од 17. марта 1910. год. № 8002, да своје мишљење о томе:

1, да ли се бир свештенички уподобљава плати осталих чиновника; и

2, да ли се за извршење забрана из бира може узети у попис и извршити наплата из целе годишње суме бира, односно да ли се цео годишњи бир може узети у попис или $\frac{1}{4}$ односно $\frac{1}{2}$ од те суме, и по томе да ли се тач. 7. § 471. грађ. судског пост. односи на свештенички бир, па и одлука опште седнице Касационог Суда од 6. фебруара 1910. г. № 1462, — Касациони Суд у општој својој седници, а на основу тач. 2. § 16. закона о своме устројству, проучио је ово питање и односно законе па је нашао:

Законом од 27. марта 1842 г. Зб. XXX. стр. 303., било је наређено, да парохијани подигну парохијске домове на плацу од једног јутра, па да то, са још осам јутара земље, уступе својим свештеницима на уживање.

Уз ово била је истим законом прописана таблица, по којој су свештеници имали права на награду за свештенодејства извршена лично појединим парохијанима, а за свећење водике у часни (велики) пост и остале постове свештеници нису имали право наплате у новцу, већ шта ко да.

Исто тако за литију, бдење, ношење крста и остало што уз то иде, имали су право, „уз добровољну писанију“ на по 20 пара чаршијских од сваког дома, и још парохијани су били дужни давати своје свештенику они на селу по 12 ока жита од главе, — а они у варошима по $1\frac{1}{2}$ цванцик такође од главе. То је био законом усвојени свештенички бир.

Законом од 6. новембра 1842. године Зб. II. стр. 188 укинута је оно наређење о подизању парохијских домова за свештенике и давању земље свештеницима на уживање, и прописана је нова таблица по којој су свештеници имали право наплате за своје услуге извршене парохијанима.

И у овом закону свештеници за свећење водике уз постове нису ништа наплаћивали, већ су примали како се у закону каже: по старом обичају шта ко да, — а за ношење литије и остало имали су право или на добровољну писанију или по 20 пара чаршијских на дом. Бир у житу задржан је и овим законом (12 ока), само су они у варошима били дужни давати 5 гроша од главе, у место $1\frac{1}{2}$ цванцика.

Као што се, дакле, види, бир се састојао у извесној количини жита (12 ока), а за вароши у извесној суми новца, што су парохијани давали својим свештеницима као награду уз осталу писанију, а за њихова свештенодејства у цркви и остала, која су они бесплатно вршили.

И бир, дакле, и таксе, који су свештеници наплаћивали за поједине свештенорадње представљају законом одређену награду, плату свештеника, коју је држава одредила и на коју су они имали права за сва свештенодејства која су вршили било појединим парохијанима по њиховој личној потреби, било својом службом у цркви по општој потреби. Према

природи свештеничке службе и циљу те службе, ова награда или плата треба да буде заштићена онако исто као и плата државних чиновника, јер су обе законом нормиране нарочито тога ради, да би се свештеници, као и државни чиновници, обезбеђени за издржавање своје и своје породице, могли са свим посветити својим позивима. То се јасно види из поменутог закона од 27. марта 1842 год; где се вели: да се дотични закон издаје у циљу побољшања свештеничког стања, те да би се тиме учинило да свештеници, живећи безбрижније, у сопственом свом образовању више напредују и боље са већим се успехом старају за наравствено и дупшеспасвајуће стање „народа коме су пастири“ и учитељи.

Сва је разлика у томе што држава, у виду пореза и разних приреза, сама прикупља од народа новац за своје потребе, у које спада и плаћање чиновника, па их одатле и плаћа, док је свештеницима било остављено, да нешто сами наплаћују (вересију преко власти) а нешто да примају као добровољни прилог. Али законом о уређењу свештеничког стања од 21. децембра 1882 г. зборник XXXVIII стр. 247 и то је измењено у правцу већег изједначања свештеничке плате са платом чиновничком у погледу природе њихове, и чланом 6. наређено је да се у место дотадашњег бира, који је свака глава давала своје свештенику, а за чинодејства побројана у чл. 5, реченог закона, наплаћује од сваке пореске главе полугодишње по 1 динар уз порез и да се то предаје дотичном свештенику.

Према наведеноме, свештеници сад примају бир преко власти у новцу и у виду плате, као и државни чиновници своју плату од државе, јер му се зна и годишња цифра, а биром се назива само зато, што се даје у место старог бира у натури, премда у чл. 6. закона о уређењу свештеничког стања није ни речено, да ће се то и даље звати биром.

Са наведених разлога, Касациони Суд налази, да се бир т.ј. чланом 6. закона о уређењу свештеничког стања као свештеничка награда одређена сума новца, има сматрати, у погледу заштите и потребе да буде у јавном интересу, законом нормирана, као равна плата државних чиновника и да се наређења тач. 7. § 471. грађ. судског поступка имају примењивати и на бир свештенички.

У прилог оваквог разумевања, да се овај бир има идентификовати са платом државних чиновника у погледу извршења, и по томе да све оно што важи за плату важи и за речени бир, иде и наређење тач. 14. чл. 27. закона о црквеним властима од 27. априла 1890 год. којим је наређењем бир и половину прихода по смрти свештениковој законодавац обезбедио свештениковој удови и деци за годину дана, слично ономе што се по смрти чиновника његовој породици издаје једно-месечна посмртна плата чиновникова.

Сем овога, свештеници се самим законом и иначе у многоструком уједначавају са државним чиновницима, јер поред тога што их поставља државна духовна власт, они не губе своје парохије због неспо-

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

собности и изнемоглости, већ по тач. 15. чл. 27. поменутог закона о црквеним властима имају право на цео бир и половину осталог прихода, кад због изнемоглости не опслужују своју парохију, а ово се може равнати пенсији државних чиновника.

Тако исто свештеници су по закону о фонду за издржавање удовица и деце умрлих свештеника и ђакона од 11. марта 1891. год. дужни улагати у овај фонд, као што су и државни чиновници дужни у свој пензион фонд улагати, па су и ово разлози да се свештеници уподобљавају државним чиновницима, а њихова награда плати државних чиновника.

Напред изложено разумевање тач. 7. § 471 грађ. суд. пост., по коме бир свештенички има законску заштиту коју и плата државног чиновника, одговара духу не само садашњег него и ранијег законодавства нашег. Тако у § 649. законика о судејском поступку у парницама грађанским од 21. октобра 1853. год. који законски пропис говори о томе шта се за извршење пресуде не може узети у пописе и који одговара § 471. садашњег поступка судског у грађ. парницама, а на име у тач. д. наређено је: да се у пописе не може узети ни једна чест плате чиновникове, ако он има других добара из којих би се поверитељ намирити могао; а ако никаквих добара чиновник нема, онда му се од плате и додатка ка овој, као и од пензије, за наплату дуга одбија једна четвртина, односно половина, ако се лакоумно задужио.

За свештенике пак у тач. ж. овог § 649. наређено је: *равним начином толико од прихода и плате задужених свештеника и мирског и монашког реда, и општинског учитеља.*

У тач. 4. § 262. доцнијег законика о поступку судејском у грађанским парницама, од 12. фебруара 1860. год., који такође говори о томе шта се за извршење пресуде не може узети, наређено је да се за извршење пресуде не може узети: плата чиновника и правителствених служитеља и свештеника, калуђера и општинских учитеља ни плата, ни приход, ако имају других добара, а ако немају, онда им се може узети $\frac{1}{4}$ част плате и прихода односно половине истих ако су се разметањем задужили.

Из овога се види да законодавство стално, па и онда кад се бир поглавито састојао из давања у природи, није правило разлике у погледу извршења између плате државних чиновника и свештеничког бира и осталог њиховог прихода, већ што је у том погледу вредело за плате чиновника вредело је и за свештенички приход односно бир. Тим пре ово вреди сада за свештенички бир, кад се он купи уз порез и као плата даје свештеницима у новцу.

Са наведених разлога, Касациони Суд је мишљења:

1., да се бир свештенички уподобљава плати осталих чиновника; и

2., да за извршење забрана и осталих обустава све оно што је у тач. 7. § 471. грађ. суд. поступка казано и наређено за плате чиновника вреди и за свештенички

бир т. ј. да се за наплату у пописе не може узети цео бир, већ $\frac{1}{4}$ односно $\frac{1}{2}$ истога, а тако исто, да се на бир односи и одлука опште седнице Касационог Суда од 6. фебруара 1910. године Бр. 1462.

Ово своје мишљење Касациони Суд је доставио г. Министру Правде с тим, да се извршне и друге власти приликом извршења у конкретним случајевима имају управљати према извршним судским решењима, јер ако би којим решењем већ била одобрена забрана на већи део бира, па и на цео бир, нарочито ако би такво решење постало још и извршно због евентуалне неупотребе правног средства, онда поменуте власти имају се придржавати тих решења без бојазни за одговорност по § 500 а грађ. суд. поступка.

СЛУЖБЕНЕ ОБЈАВЕ

Т Р А Ж Е С Е

Аксентије Арсенијевић, из Доње Речице, отумарао је од своје куће. Он је стар 80 година, висок, сувоњав, плав у сељачком оделу. — Денеша начелника среза прокуначког Бр. 8163.

Јулија, жена **Воје Поповића**, адв. правника, која је ноћу између 7. и 8. овог месеца отишла од своје матере Савке Тришић из Београда, оставила је писмо у коме изјављује: да ће учинит крај своме животу, те се према томе сумња да је извршила самоубиство. Она је стара 17 година, средњег раста, очију плавих, на себи је имала кошуљу са монограмом „Ј. Т.“ — Акт кварта теразијског Бр. 5595.

Наталија Дијић, из Куприје, још 1. овог месеца отишла је за Београд, али се по тражењу до сада није могла пронаћи овде. Она је стара 16 година, висока, лица дугуљастог, очију црних, великог носа, на себи је имала сукињу и блузу од порхета и на ногама ципеле. — Акт кварта теразијског Бр. 5570.

Ружица Павловић, служавка, родом из Шиљеговца. 13. овог месеца побегла је из бол-

Катарина Милосављевић, из Пљакова среза косаничког, побегла је од своје сестре Христине Живковић из Дељана у срезу расинском, и до данас се не зна где је. Она је стара 13 година, стаса, према годинама, средњег, смеђа, у оделу сељачком. — Денеша начелника среза расинског Бр. 10054.

Душан, син **Ђорђа Војновића** из Јабуковца, отумарао је од свога оца и до данас се није вратио. Он је стар 12 година лица дугог, очију црних, у оделу сељачком. — Денеша начелника среза брзопаланачког Бр. 3872.

Живана — Живка — Стевановић, из Сијаковца, отишла је 16. овог месеца од куће, и до данас се није вратила. Она је стара 14 година, црномањаста, средњег раста, сувоњав, без једног предњег зуба. У оделу је сељачком, забрањена жутом шамијом. — Денеша начелника среза беличког Бр. 13069.

Живан Јеремић, из Губереваца 13. овог месеца отумарао је од куће и до данас се не зна где је. Он је стар 15 година, раста малог, плав, на левој руци средњи су му средњи и до мали прст. У оделу је сељачком. — Денеша начелника среза космајског Бр. 1853.

П О Т Е Р Е

Ђура Поповић, аустријски војни бегунац, коме је Прокуње одређено за место сталног становања, побегла је 13. овог месеца од начелника среза посавског округа београдског. Он је стар 23 године, раста средњег, плав, обријан, на десној руци тетовирац. У оделу је грађанском, беле боје, са платвеним ципелама на ногама. — Денеша начелника среза посавског округа београдског Бр. 7752.

Станиша Видојковић, осуђеник пожарничког казног завода, чију слику доносимо, побегла је 14. овог месеца са рада из Љубичева. Он је родом из Милатовца, у срезу студеничком, стар 18 година, раста средњег, очију угасито жутих, косе затворено смеђе, колена на ногама повијена унутра. — Денеша Управе пожарничког казног завода Бр. 1869.

нице за душевне болести, где је била на лечењу. Она је стара 25 година, раста малог, црномањаста. У оделу је болничком са кошуљом на којој је монограм „Д. Б.“. — Акт Управе града Београда Бр. 18023.

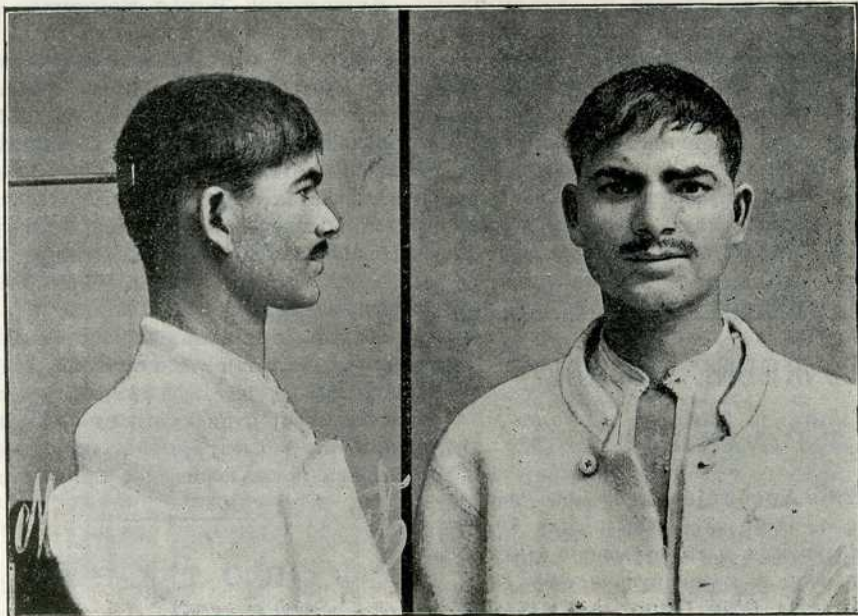
Вуладин Илић, из Д. Видова, има да се узме на одговор за дело преваре али се налази у бегству. Он је стар 28 година, средњег раста, црномањаст, бркова и браде мале. На себи има: антерију и чакшире од црног шајка извезени

гајтанима, на глави астраханску шубару а на погама опанке. — Делеша начелника среза белничког Бр. 12476.

Маринко — Марко — Марковић, и **Драгић Радовић**, Цигани, притвореници начелника среза колубарског округа београдског,

начелника среза колубарског округа београдског Бр. 9534.

Миле Стојановић — Вабић, из Грелице, који је радио у Врањској Вањи као помоћник предузимачев, побегао је 9. овог месеца и са собом однео план канала бањског

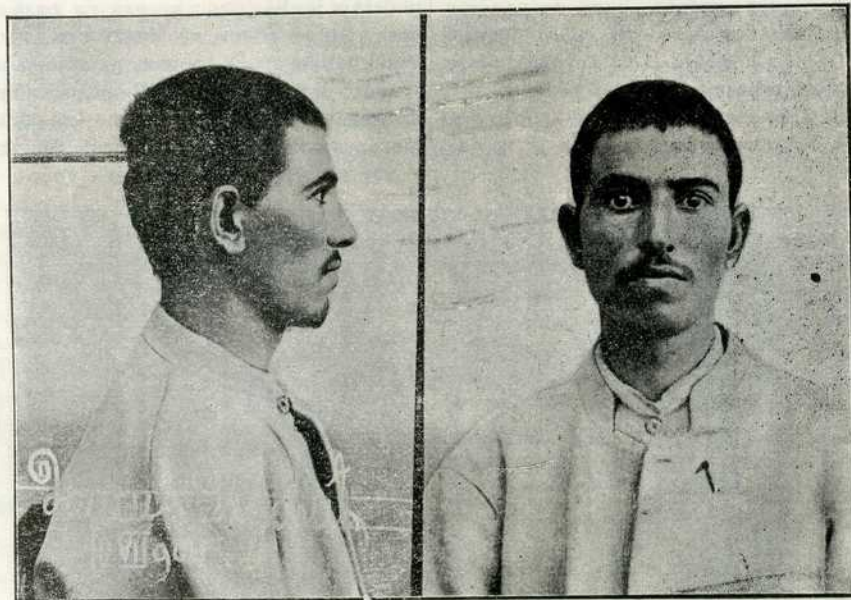
(чије слике износимо) ноћу између 14. и 15. овог месеца провалили су апсану и побегли.

Маринко је родом из Накучана ср. поцерског стар 26 година, висок, сувољав, на средини леве плећке има белугу од чира овалног облика величине 2·5/1·5 см.

Драгић је родом из Заблаћа ср. поцерског, стар 23 године, висок, црне косе и бркова, угаситих очију, у опште црномањаст; од осо-

и разне ствари. — Делеша начелника среза пчињског Бр. 7411.

Митар Виберђић и Анђа Јовићка из Ваљева, извршили су крађу Милосаву Јовићу, и однели му 9 турских шамија, 9 ћилимова и 350 динара. Митар је стар 30 година, омален по лицу бубуљичав; а Анђа је стара 28 година, црномањаста. Обоје су у сељачком оделу. — Делеша начелства округа ваљевског Бр. 6450.

бених знакова има: белугу од пелцовања неправилна облика, величине 8/2 см. на средини леве мишице; белугу од пелцовања неправилна облика, величине 7·5/3 см. на средини десне мишице; по врату, лицу и грудима има пуно црних младежа; белугу од посекотине у облику праве линије, правца косог, величине 3 см. удаљена за 7 см. испод левог краја леве кључне кости. Оба су у сељачком оделу. — Делеша

Препоручује се полицијским и општинским властима, да за свима побеглим личностима учине најживљу потеру, и у случају проналаска стражарно их упуте властима које су потернице издале, с позивом на означене бројеве акта или делеша.

УХВАЋЕНИ

Петар Варбуловић, скитачки Циганин, чију смо потерницу донели у 16 броју ухваћен је и налази се у притвору начелника среза деспотовачког.

Јохан Крамер чију смо слику и потерницу донели у бр. 17. ухваћен је од стране комесара савске полиције 17. овог месеца и са њиме ће се поступити по закону.

ЌРАЂЕСТОКЕ

Ноћу између 9. и 10. овог месеца, непознати лопов украо је Кости Станисављевићу, из Сибнице, једну кобилу матору 10 година, доратасту високу 143 см. са жигом «В». — Делеша начелника среза космајског Бр. 10563.

Ноћу између 12. и 13. овог месеца, непознати крађивци украли су из винограда г. Михајла Благојевића, начелника Мин. Народне Привреде из Београда, двоја кола и два коња. Једна су кола теретна за ђубре а друга лака за возњу, жуто обојена и флордована. Обоја су кола за запрегу са једним коњем. Коњи су матори по 10 година; један длаке доратасте, са жигом «Т», а други алатаст са жигом «ТО», на лево око назире. — Акт кварта врачарског Бр. 5115.

Ноћу између 12. и 13. овог месеца непознати крађивци украли су Илији Милосављевићу, таљигашу из Београда, два коња. Један је матор 4 године, доратаст са жигом положено «Т», дугим репом и новим немачким ковом; други је матор 5 година, длаке зелене са жигом «В», ровашен у оба ува. — Акт кварта палилулског Бр. 3475.

Ноћу између 10. и 11. овог месеца, непознати крађивци украли су Арсенију Павићу, из Азање, једну кобилу матору 10 година, доратасту у лево око ћораву са жигом положено «О»; и једног коња, маторог 16 година, доратастог, у задњу десну ногу путастог, са жигом положено «Т». — Делеша начелника среза јасеничког округа смедеревског Бр. 10917.

Ноћу 2. овог месеца непознати крађивци украо је једну кобилу у Ваљеву. Кобила је длаке црне у једно уво ровашена са жигом «Т», на врату има ожиљак и на леђима на два места има беле длаке. — Акт начелства округа ваљевског Бр. 5949.

Обраћа се пажња свима полицијским и општинским властима на ове крађе и крађивце.

МАНГУП СТОКА

У општини паланачкој налази се један мангуп коњ, доратаст цветаст, на леђима има белугу а гриве је велике. — Делеша начелника среза јасеничког округа смедеревског Бр. 10917.

У општини грабовачкој налазе се два мангуп бика, један длаке беле, други шарене, матори по 1½ годину, оба без роваша. — Делеша начелника среза ресавског Бр. 9118.

У општини грделичкој налази се једно мангуп ждребе — мушко, маторо до 2 године, доратасто, ровашено у оба ува. — Акт начелника среза власотиначког Бр. 8444.